

almindeligt Forhold, at store Jordeiendomme i Kommunen eies af Personer, der bo i andre Kommuner, hvorved der undrages Kommunen en væsentlig Del af den Skat paa Formue og Veilighed, der burde tilkomme den. Dette Forhold har i mange Kommuner spillet en saa stor Rolle, at man har været nødt til, for i nogenlunde Forhold at kunne bestaa udenfogs Grundeiere, at lægge en uforholdsmæssig Del af den samlede Kommuneskat over paa Hartkornet, hvorved dette er blevet bebyrdet i endnu urimeligere Grad, end ellers vilde have været Tilfældet, medens den virkelige Maaler for Skatteebnen, Formuen og Veiligheden, i tilsvarende Grad ikke har kunnet benyttes, men har sluppet med en ringe Skat.

Her foreligger altsaa et Forhold, i hvilket Landets og Byernes Interesse øiensynligt falder sammen. Krævet om en Reform paa dette Omraade frembæres derfor ogsaa med en saa stor Enstemmighed, at man ikke skulde tro, at den kunde standses. Folkethinget har gjentagne Gange reist Spørgsmaalet. Ved Kommunallovens Vedtagelse i 1867 og 68 strandede Sagen paa den daværende Indenrigsministers (Estrups) Modstand. Senere har Regjeringen som Betingelse for sin Til-

slutning krævet, at Folkethinget skulde opgive sin Fastholden ved Formue- og Veiligheds-skatten med dens forskjelligartede Benyttelse i de enkelte Kommuner.

Skjøndt nærværende Udvalgs Flertal fremdeles ikke kan erkjende det som en nødvendig Betingelse for mellemkommunal Beskatning, at man forlader den hidtidige Anvendelse af Formue- og Veiligheds-skatten, har man dog troet at burde imødekomme den nævnte Fordring, saavidt som det paa nogen Maade kan skjønnes at have Interesse for Siemedet, idet man gaar ind paa et for hele Landet fælles Skatteobjekt, Formue og Indtægt, samt indfører ensartede Regler saavel for Formue- som Indtægtsansættelsen i samtlige Landets Kommuner. Her er altsaa tilveiebragt et hidtil savnet Grundlag for en Forhandling, der kunde bringe tidligere Uenighed til at forsvinde og hidføre Løsning af en Opgave, i hvilken næsten alle Kommuner saavel som forskjellige Samfundsclasser ere stærkt interesserede. Ligesom imidlertid Ministeriet ved Lovforslagets 1ste Behandling i Folkethinget erklærede, at det ikke vilde deltage i Forhandlingen, saa har det fastholdt dette sit Standpunkt i følgende Brevvevling med Udvalget:

Folkethingets Udvalg
angaaende
den personlige Kommuneskat m. v.

Kjøbenhavn, den 24de Januar 1883.

Forjaavidt Ministeriets Stilling til Folkethingets Initiativ ikke maatte være til Hinder for Deres Excellences Beredvillighed til at konferere med Udvalget, tillader dette sig med Overføndelsen af Flertallets Betænkning at udbede sig Deres Bestemmelse om Tiden for Mødets Afholdelse. Det bemærkes, at et Medlem af Udvalget er Høiesteretsassessor. Mindretallet har ikke fundet Anledning til paa Sagens nærværende Standpunkt at fremkomme med nogen særlig Betænkning.

D. G. Monrad.

Til Deres Excellence Indenrigsministeren.